

Знайте, що сонце України сходить на Донбасі!

Перша
газета
Лиманщини

ЗОРЯ

Видається з червня 1930 року.

№2 (13495)

СУБОТА, 24 січня, 2026 року

Офіційно

ОСОБЛИВІСТЬ

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА

АНКЕТУВАННЯ

Днями відбулося засідання робочої групи з розроблення змін і продовження терміну дії до 2027 року Стратегії розвитку Лиманської об'єднаної громади до 2025 року, затвердженої рішенням Лиманської міської ради від 22.11.2018 року № 7/ 56-2594 та Плану заходів з її реалізації на 2026 – 2027 роки.

Головував на засіданні начальник Лиманської міської військової адміністрації О. В. Журавльов (голова робочої групи). Він дав характеристику поточного стану громади, розповів про актуальний стан розробки Стратегії.

Потім слово взяла Н.П. Авдеєнко (заступник міського голови і голови робочої групи), яка ознайомила членів робочої групи з напрацьованим матеріалом. На сторінках Лиманської МВА у соціальних мережах Telegram та Facebook проведено анкетування жителів громади та представників бізнесу щодо визначення ключових проблем, котрі існують у громаді та напрацювання перспектив її відновлення і розвитку у майбутньому. Опитування пройшли 439 мешканців

громади та 41 представник бізнесу. Треба зазначити, що особливістю проведеного дослідження є те, що значна частина опитаних перебуває за межами території громади та має статус внутрішньо переміщених осіб. Водночас результати опитування підтверджують збереження стійкого зв'язку мешканців і підприємців із громадою, їх зацікавленість у поверненні, відновленні економічної активності та відбудові нормальних умов життя після стабілізації безпекової ситуації.

Представники робочої групи вирішили надати пропозиції до стратегічних, операційних цілей та завдань Стратегії у найближчий час.

З 1 січня 2026 року набирає чинності новий Закон України, який суттєво розширює державну допомогу сім'ям з дітьми, вагітним жінкам і батькам, а також створює умови для поєднання батьківства з роботою.

Основні виплати у 2026 році

► Одноразова допомога при народженні дитини 50 000 грн. на першу і кожен наступну дитину;

► «Пакунок малюка» (у натуральній формі або грошова компенсація);

► Допомога у зв'язку з вагітністю та пологами непрацюючі - 7 000 грн/місяць; працюючі — 100% середньої зарплати;

► військові та спецкатегорії — 100% грошового забезпечення;

► Догляд за дитиною до 1 року - 7 000 грн/місяць; якщо дитина з інвалідністю - 10 500 грн.

► Допомога «єЯсла» (від 1 до 3 років) - 8 000 грн/місяць — за умови роботи на повний день; якщо дитина з інвалідністю - 12 000 грн. Виплати здійснюються на «Дія.Картку». Заяви подаються через Пенсійний фонд, портал «Дія» або соц-портал Мінсоцполітики.

У разі народження двійні чи трійні допомога надається на кожен дитину.

«ЗБЕРЕГТИ, ЩОБ ПАМ'ЯТАТИ: СВІДЧЕННЯ ВІЙНИ»

Лиманська міська військова адміністрація продовжує збирати особисті історії, спогади та свідчення очевидців боротьби за Незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України методом запису інтерв'ю. Розповіді людей про те, що їм доводиться пережити через розв'язану РФ проти України війну, мають бути зафіксовані. Кожне свідчення – важливе. Формуються матеріали для «Книги пам'яті», яка після завершення вийде друком.

Запрошуємо всіх, хто готовий поділитися:

- ✓ фактами опору Українського народу;
- ✓ подіями, пов'язаними з окупацією населених пунктів Лиманської громади;
- ✓ інформацією про злочини російської окупаційної влади;
- ✓ будь-якими особистими історіями, що розкривають досвід війни.

Ви можете надати:

- ✓ текстові розповіді, фото, інші матеріали

Головні вимоги:

- ✓ відповідність хронології та території, достовірність, логічність і зрозумілість викладення.

Як подати матеріали? Надсилайте на електронну адресу відділу культури і туризму: kulturaliman@ukr.net (позначка: «До Книги пам'яті»)

Якщо хочете розповісти історію у форматі інтерв'ю - заповніть форму: <https://surl.li/lbmjtr>

Усі учасники отримають зворотний зв'язок та погодження організаційних деталей. Гарантуємо повну конфіденційність ваших даних (за бажанням респондента). Наближаємо перемогу разом!

Марина МОГИЛЬНА, начальник відділу культури і туризму міської ради

Пам'ять

БУТИТЕР

ЛЮДМИЛА ПОЛІКАРПІВНА

Вчора, 15 січня 2026 року, відійшла у світ інший на 87 році життя колишній старший коректор Лиманської міськрайонної газети «Зоря», Людмила Полікарпівна БУТИТЕР.

Ця світла людина пропрацювала у редакції понад 30 років. Вона, як справжній боєць стояла на орфографічно-безпомилковому кордоні міського часопису. Уважно, скрупульозно вчитувала кожне слово, переглядала розділові знаки (припинення), кожну сторінку вчитувала по кілька разів і навіть у слух. Та ще й нас вчила орфографії, хоча у кожного журналіста була вища педагогічна або журналістська освіта. Та ще й як вчила! Завжди з дружною усмішкою, у доброму гуморі завжди нас називала, то Світуленька,

то Ленуся, то Толічек, то Нінуся, то Сашуня, то Натуся, то Микола Івановичку і завжди добавляла «гарнесенька» чи «гарнесенький», тож її уроки нам йшли із задоволенням та і на користь.

Разом з чоловіком Михайлом виховала двох діточок (її мовою) Ларисоньку та Бодю (Богдана), які також щиро поважали батьків.

На жаль, на превеликий жаль, що вона покинула нас. Але пам'ять про цю сонячно – яскраву жінку залишиться назавжди у серцях і душах «зорян» та і у всіх, хто знав і спілкувався з нею. ПАМ'ЯТАЄМО!

Поховають її на Рівненщині, де вона проживала в останні роки.

«ЗОРЯНИ»

«Цей випуск газети підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіавидавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України «Frontline Press». This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

FRONTLINE
PRESS

TU
TIDNINGSGIVARNA

Герої не здаються

НЕСКОРЕНИЙ ГВАРДІЄЦЬ,

ЯКИЙ ЗДІЙСНИВ НЕЙМОВІРНЕ

Віктор Миколайович Дикий – житель селища Ярова Лиманської територіальної громади Донецької області. З цього населеного пункту чимало хлопців загинули на цій триклятій війні. Навіть на площі Українських Героїв у Києві створена алея лиманських Героїв. Чимало там портретів і ярлиць. А це – центр української столиці!

- Парахокей - цей вид спорту не лише сприяє фізичній активності, але й допомагає повернути внутрішню гармонію, розвивати емоційну стійкість і зміцнювати соціальні навички - говорить побратим Віктора, виконуючи тренувальні вправи.

Один із його тренерів ось що сказав про лиманського Героя:

- Він капітан київської парахокейної команди і є ветеран Національної гвардії України. На крижаній арені вже тренуються з побратими із різних підрозділів Сил оборони України. Позитивно ведеться пошук гравців, у яких є бажання займатися цим видом спорту. Вже створено Національну лігу з льодового парахокею.

Для 46-річного Віктора Дикого шлях війна почався у 2014-му році. Про це широко писала «Зоря». Свій перший бойовий досвід отримав у добровольчому батальйоні «Артемівськ», котрим керував Народний депутат України Костянтин Матейченко по Артемівському виборчому округу №46, куди входила і Лиманська територіальна громада. До речі, перша ТГ в Україні. До неї увійшли всі 12 селищних і сільських рад, котрі переставалися у старостинські округи.

Пройшов бої за Дебальцеве, виходив з оточення. У 2015-му дістав своє перше поранення. Але після реабілітації знову повернувся у енергодільницю, знову почав займатися спортом, зокрема, хокеєм, пробігав марафону дистанцію, котру ми фіксували і на сторінках «Зорі». Неодноразово з Віктором бували на різних патріотичних заходах: і покладання квітів до меморіалів, і творчих зустрічах у міському краєзнавчому музею, на засіданнях міськвиконкому, бо він його член. Але частіше на Ломоносівському озері, де він у повному хокейному знярядді виходив на крижане дзеркало вододільниці і віддавався хокею цілком і повністю. Молодець!

З початком повномасштабного вторгнення рф головним сержант Дикий служив командиром відділення у батальйоні «Донбас» 18 Слов'янської бригади НГУ.

Воював на Донеччині та Луганщині. Перед останнім боєм я зателефонував Віктору (влітку 2022 року), хотів дізнатися про його настрій, здоров'я. Він відповів мені коротко: «Анатолійовичу, йду звільняти нашу землю від сволоти!» - це не було пафосно, бо там всі були такі бійці, які йшли захищати нас з вами. Це було у Поласній, у місті, котре «освободителі» стерли з лиця землі. Відважно бився на гвардієць, але, на жаль, у цьому бою Віктор зазнав мігнє поранення, втративши обидві нижні кінцівки. І все - таки вижив завдяки своїй дивовижній силі волі, нескореному характеру, козацькому духу і величезній любові до родини і Неньки - України і допозі побратимів і лікарів, які витягли його із пекла і повернули до життя.

Дикий проходив лікування у центрі воєнної травми «Superhumans». А ми з ним все рівно тримали зв'язок. Він пообіцяв мені, що зустрінемося після реабілітації, бо треба було навчитися робити перші кроки на протезах. Мав проблеми з рукою, в якій бракувало частина кістки. Пережив операції з відновлення її працездатності. Лікування було тривалим. Однак, ми зустрілися з ним нещодавно на льодовій арені «АТЕК».

Його син грає нині у футбольній команді U-19 «Динамо» (Київ), до речі ще з одним лиманцем. Тобто Дикий-

молодший і Осипенко - молодший майбутнє українського футболу. Ось подивіться! «Зоря» теж писала про них.

Не забувають його і цивільні колеги (до війни Віктор працював у Лимані енергодиспетчером Лиманської енергодільниці АТ «Укрзалізниця»). Саме вони і спонукали його зробити перший крок та взяти участь у відборах до Ігор Нескорених.

- Якщо сталося таке поранення, життя на цьому не закінчується. Бог залишив нас живими, значить, ми для чогось іще потрібні, і він має на нас свої плани. У 2024 році відбувалася реєстрація на Ігри Нескорених. Спочатку брати участь я не мав бажання. Думав, що коли вже отримав бігові протези, навчусь добре ходити й бігати, то на наступний рік зареєструюсь. Але одного дня мені зателефонували з «Укрзалізниці», запитали, чи збираюсь я в Канаду на Ігри. І я вирішив не марнувати час. Поїхав у тренувальний табір на два тижні перед вибірковими змаганнями. Спробував себе у плаванні, стрільбі з лука, на біговому візку. І зрозумів, що це моє. За підсумками змагань до збірної потрапило 35 ветеранів, серед них був і я, - констатує Віктор Дикий.

Віктор Миколайович став срібним і бронзовим призером Ігор Нескорених у Канаді (м. Ванкувер) - 2025 року, де виборов срібло з бігових лиж та бронзу в командному виді спорту з волейболу сидячи. Зараз він серйозно займається баскетболом на крислах колісних, біговими лижами та парахокеєм.

У хокеї Віктор грав на аматорському рівні ще в довоєнний час. У Лимані на Ломоносівському озері, до речі, з моїм сином - Євгеном. Помітивши оголошення у фейсбуці про набір у парахокейну команду у Львові та Києві, заповнив анкету.

- Вже через два тижні нас - двох ветеранів із Києва і трьох зі Львова - запросили на тренувальний (КЕМП+) до Словаччини. Успішно його пройшли. Тепер я член Національної збірної команди України з парахокею.

- Ми бажаємо і обов'язково розвиватимемося до професійного рівня. Запрошуємо до нас на тренування всіх, хто пройшов війну, повернувся з пораненнями, а також людей з інвалідністю. Не сидіть вдома, у телефонах, не замикайтесь від світу! Не бійтесь вийти на вулицю і виходьте з нами на лід!, - порадив своїм побратимам нескорений Віктор Дикий.

Після таких зустрічей залишається тільки гордість за наших Героїв, які надихають нас на стійкість перед труднощами, негараздами і дає наснаги у повсякденному непростому житті.

Указом Президента України відзначено членів національної збірної команди України, які представляли нашу державу на міжнародних змаганнях «Ігри Нескорених», що відбулися у місті Дюсельдорф (Німеччина) у 2023 році та у містах Ванкувер і Віст Лері (Канада) у 2025 році.

Головною опорою для Віктора є його родина. Дружина Вікторія та діти завжди допомагають у кожному його починанні, у тому числі досягати спортивних вершин.

Орденом «За заслуги» III ступеня нагороджені два представники Донецької області – призери змагань у національній команді «Нескорених» Віктор Дикий і Олександр Андрієнко.

Віктор Дикий став срібним призером у лижних перегонях, а також долучився до здобуття бронзових нагород українською командою з волейболу сидячи. Олександр Андрієнко виборов бронзову нагороду у біатлоні та срібну у чотирихвилинному веслуванні на тренажері. У період з 2016 по 2020 рік працював слідчим в Авдіївці, а згодом у Службі судової охорони Донецької області.

У 2023 році повернувся на службу до Національної поліції та приєднався до штурмової бригади «Лють». Він воював у складі штурмового полку «Луганськ». У липні 2023 року поблизу Курдюмівки спортсмен зазнав поранення, внаслідок якого втратив ногу.

Вітаємо вас, бійці, з високими нагородами! Пишаємось!

Слава Україні! Героям Слава!

Олександр ПАСІЧНИК

НА ЗНІМКАХ ►

- ✓ Віктор Дикий перед боєм;
- ✓ Віктор Дикий з Олександром Пасічником;
- ✓ Віктор зі своєю родиною;
- ✓ Віктор з нагородою "Ігор Нескорених".

У створенні такої алеї велика заслуга нашого Лиманського міського голови Олександра Журавльова і багатьох громадських активістів.

Тож головний редактор Лиманської «Зорі» Олександр Пасічник з колегою-енергетиком Віктора Дикого, Михайлом Кораблем, зустрілися на столичному крижаному майданчику «АТЕК» з ним та його побратимами. А також на «сухому» полі, де Віктор з побратимами відпрацьовував удари ключками з двох рук.

Віктор Миколайович не байдужий до життя рідного краю і бере активну участь у його відродженні. До речі, Віктор Миколайович нині член робочої групи з розроблення змін і продовження терміну до 2027 Стратегії розвитку Лиманської об'єднаної територіальної громади.

Віктор Дикий познайомив нас зі спеціалістами відновлення ветеранів, побратимами, які повірили у спорт, як духовний і фізичний стимул життя. Ми бесідували з Віктором і за межами крижаного майданчика, а також його побратимами.

«Цей матеріал підготовлено за фінансової підтримки Шведської асоціації медіадавців Tidningsutgivarna для українських прифронтових медіа в межах ініціативи Національної спілки журналістів України "Frontline Press". This issue of the newspaper has been produced with financial support from the Swedish Media Publishers' Association Tidningsutgivarna for Ukrainian frontline media as part of the National Union of Journalists of Ukraine's 'Frontline Press' initiative.»

СВІДЧЕННЯ ОЧЕВИДЦІВ ВІЙНИ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Спогади **ЛАВРОНЕНКО Зої Миколаївни, жительки села Рубці Лиманської територіальної громади**

Записала: Директор Центру культури і дозвілля с. Рубці Швець Ольга Михайлівна

22 квітня 2022 року в селі тривала ніч інтенсивних обстрілів. Було надзвичайно страшно: безперервні вибухи створювали відчуття, що будинок ось-ось завалиться.

Напередодні ввечері 21.04. Я почувала крики - це був сусід, який закликав усіх терміново спустатися в погріб і не виходити, оскільки існувала загроза нового удару з боку села Лозове.

Разом із сином Олексієм я спустилася у погріб. Обстріли тривали всю ніч. Я постійно молилася Богу. У цей час мій паралізований чоловік залишався у будинку. Попри те, що з початку повномасштабного вторгнення нам уже доводилося переживати обстріли та авіа нальоти, ця ніч була особливо страшною.

У погребі я зробила синові постіль у закромі з картоплею, сама ж сиділа або лежала на лавці. Було холодно й страшно. Я безперервно молилася й згодом задрімала. Вранці 22.04. обстріли стихли.

Разом із нами в погребі перебувала собака, яка, як і всі тварини, боявся вибухів і постійно тримався поруч.

Я вирішила подивитися на подвір'я, відкрила двері погребу й побачила у дворі окупантів - 8-10 озброєних осіб. Я взяла собаку на руки, побоюючись, що її можуть застрелити.

Окупанти почали запитувати, хто перебуває у дворі. Я відповіла, що в будинку лежить паралізований чоловік. Один із військових пішов перевіряти будинок. Інші запитали, хто ще в погребі. Я сказала, що там мій син. Олексію наказали вийти.

Вони посадили обличчям до себе, змусили його роздягнутися до пояса. Біля нього стояв окупант бурятської національності.

«Якби я знала, що бачу сина востаннє...»

Військові звернули увагу на татуювання на тілі сина — вогняний ланцюг — і почали ставити запитання. Через гучний гавкіт собаки я майже не чула розмови. Раптом пролунав постріл.

Я побачила, що той бурят вистрілив синові в обличчя. Було прострілено ліве око та шию. Олексій упав. Я кинулася до нього, стала навколішки й зрозуміла, що син загинув. Перебуваючи в стані глибокого шоку, який неможливо описати, я сиділа біля сина.

Російські військові після цього просто розвернулися й пішли далі, обходячи інші будинки.

Згодом у двір неодноразово заходили інші військові, запитували, хто лежить на землі. Я відповідала, що це мій син. Я боялася, що тіло заберуть і я не зможу навіть поховати дитину. Усім мешканцям наказали залишатися в підвалах і не виходити.

Попри небезпеку, я звернулася до сусідів із проханням допомогти викопати могилу. Кілька людей приходили потай, по черзі, адже всі дуже боялися. Більшу частину роботи я виконала сама. Могилу викопали в садку, під абрикосовим деревом. На дно поклали ковдру та доріжки, тіло накрили килимом і шифером, після чого засипали землею.

Після поховання я щодня - вранці й увечері приходила до могили сина

та розмовляла з ним, але, на превеликий жаль, він уже не міг відповісти. Одного разу я виявила, що могилу розрили собаки й було видно голову. Я знову самостійно засипала могилу землею, плачучи від того, що не змогла навіть закрити синові очі. Пізніше звернулася до окупаційної адміністрації з проханням привезти землю й власноруч досипала могилу.

З вдячністю згадую сусідів, які попри страх, підтримували мене фізично й морально. Після загибелі сина я майже не їла, постійно плакала й перебувала у важкому емоційному стані.

22 вересня 2022 року село Рубці було звільнене від окупантів. У жовтні прибула слідча група, яка провела ексгумацію загиблих під час окупації. Тіло мого сина також було ексгумоване та направлене на експертизу. Станом на сьогодні свідоцтво про смерть не видане, у довідці зазначено, що причина смерті невстановлена. Після завершення всіх процедур Олексія поховали на кладовищі у селі Рубці.

Мій син Олексій був розстріляний на моїх очах у селі Рубці Краматорського району Донецької області. Йому було 38 років. Він народився в Рубцях, навчався в Рубцівській середній школі, після закінчення якої здобув фах слюсаря у Маріуполі. Працював різноманітним, жив разом із нами, батьками.

Олексій любив спорт. Хоча здоров'я не було міцним, він із задоволенням займався фізичними вправами. Йому легко давалася робота з технікою — міг із двох старих мотоциклів зібрати справну техніку. Також мав талант до приготування їжі й добре готував.

Мій син Олексій Лавроненко

У нашому дворі завжди було багато його друзів, які приходили поспілкуватися або по допомогу, в якій він ніколи не відмовляв.

Також хочу згадати свого сусіда Володимира Івановича. Йому було близько 70 років. Він був переселенцем із Донецька, який оселився в Рубцях у 2014 році. Це була смілива людина — він відкрито говорив, що окупантів у селі ніхто не чекав. Його взяли в полон і вивезли до села Яцьке, де, за свідченнями місцевих мешканців, діяла катівня для людей, які підтримували Україну або брали участь в АТО. Подальша його доля невідома.

Старший солдат
Бубунець Руслан Борисович
22.09.1975 - 14.10.2024
С. Березнуватівка

Бубунець Руслан Борисович народився 22 вересня 1975 року у місті Кремінна Луганської області. Виріс у добрій, люблячій родині. Його батьки — Борис та Людмила Бубунці — виховали сина щирою, відповідальною та працюючою людиною. Руслан мав сестру Ірину, з якою підтримував теплі родинні стосунки.

Руслан був люблячим чоловіком і батьком. Родина завжди була для нього головною цінністю та

Спогади **Наталії Олександрівни РІЗНИКОВОЇ** про свого чоловіка, жительки сел. Ямпіль Лиманської територіальної громади

Записала:
Директор Центру культури і дозвілля с. Рубці Швець Ольга Михайлівна

сенсом життя. Він дбав про близьких, підтримував їх у складні моменти, умів створити в домі атмосферу тепла, спокою й взаєморозуміння. Мав доньку Олену, від першого шлюбу.

Разом із дружиною Наталією Олександрівною та її сином проживав багато років, сповнених любові, турботи та спільних радощів і випробувань, долаючи радощі й труднощі життя.

Для своєї сім'ї, Руслан був надійною опорою, джерелом підтримки та впевненості в завтрашньому дні.

Руслан Борисович був людиною з відкритим серцем. Любив природу, риболовлю, цінував прості життєві радощі, родинний затишок і щирі людські стосунки. Працював у будівельній сфері, був сумлінним, надійним і відповідальним працівником.

Із початком повномасштабного вторгнення родина була змушена залишити рідний дім у селі Ямпіль Донецької області через постійні обстріли, які розпочалися 15 квітня 2022 року. Вони переїхала до Дніпропетровської області та оселилася в селі Березнуватівка.

19 грудня 2022 року Руслану Борисовичу вручили повістку. Після проходження військової підготовки, зокрема й за кордоном, де його готували як штурмовика, він був направлений на фронт.

Руслан Бубунець проходив військову службу у складі 43-ї окремої механізованої бригади. Обіймав посаду стрільця-оператора 1-го механізованого відділення, 3-го механізованого взводу, 5-ї

механізованої роти, 1-го механізованого батальйону. Брав безпосередню участь у бойових діях на Харківському напрямку, зокрема в Куп'янському районі, перебуваючи на передових позиціях.

4 жовтня 2024 року Руслан вирушив на бойову позицію. 13 жовтня він повідомляв рідним, що ситуація надзвичайно складна, втрати серед побратимів значні, а заміни немає. До останнього залишався на позиціях, вірний військовій присязі та своїм побратимам.

14 жовтня 2024 року Руслан Бубунець загинув внаслідок бойових дій під час ворожого нападу диверсійно-розвідувальної групи. Загинув разом з побратимами. Смерть настала в Харківській області, Куп'янському районі, поблизу села Піщане.

Руслан Борисович був учасником бойових дій, мужнім захисником України, який віддав найдорожче — своє життя — за свободу та незалежність нашої держави.

Наталія розповідає:

"Останні роки свого життя мешкав разом зі мною. Звістку про його загибель принесли мені... А востаннє він написав 13 жовтня: «Не хвилюйся, кохана, я повернуся...». На жаль, він не повернувся. Але назавжди залишився в нашій пам'яті та в моєму серці, як мужній воїн і справжній Герой."

Прощання з Героєм відбулося 21 жовтня 2024 року. Поховали Руслана Борисовича Бубунця в селі Березнуватівка, де він проживав останні роки.

Пам'ять про Руслана Борисовича Бубунця назавжди залишиться в серцях його родини, рідних, близьких, побратимів і всіх, хто його знав.

Вічна пам'ять і слава Герою України

ПАСНОВИНИ ЖІНОЧИЙ ФУТЗАЛ

ПАНТЕРОЧКИ НА НАЛЕЖНОМУ РІВНІ

Відбулися два матчі чергового туру чемпіонату країни з футзалу серед жіночих команд вищої ліги. У групі «В» вдома команда ДЮСШ «Перемога» з міста Миколаєва поступилася ЖФК «Пальміра» м. Одеса з рахунком 1:5.

У групі «А» зустрілися колективи ЖФК «Енергія – «Багіра» (м. Лиман) з ДЮСШ з КДЮСШ «Олімпік» (м. Славутич, Київська область.)

Гра відбулася на паркеті КНУБА, де наші «пантерочки» здобули нелегку перемогу з рахунком 2:1.

Дубль зробила Юлія Костюк, до речі, майстер спорту міжнародного класу.

Всі наші красуні, а саме: Ксенія Мельник, Анастасія Грїтченко, Єлизавета Анакіна, Олександра Тарасенко, Валерія Коноваленко, Каріна Кулікова,

Мирослава Гайдаржи, Каріна Люленко. Вони виконали всі настанови головного тренера Олександра Резнікова і тренера Сергія Балєєва.

Ця перемога дала змогу піднятися «Багірі» на другу сходинку у турнірній таблиці. Нагадаємо, три команди із шести у групі «А» потрапляють у другий етап змагань і будуть боротися за звання чемпіонки України та призерів, разом з трьома кращими командами групи «В». Ми поки що другі у своїй групі.

З ювілеєм! СОКІА з ЛИМАНСЬКОГО ЛІСУ

Допитливому Сашкові все було цікаво. Батька, Івана Іллїча, та діда, Ілля Кузьмича він ставив своїми запитаннями у такі без виходи, що вже досвідчені лісівники трїшки побоювалися їх. Як почне запитувати про дерева, комахи, квіти, трави, звірів, то треба було давати фахову відповідь.

Одного разу його дід, Ілля Кузьмич, привів з лісу козенятко. Видно, мати залишила його чи загинула. Кузьмичу, досвідченому лісівнику на всю округу (його й досі пам'ятають у селі Закїтне на Лиманщині), нічого не залишалося, як тендітне дике козенятко взяти додому. Шефство над ним одразу взяв Сашко і цілий рік доглядав за козенятком.

З діда - прадїда Неклєси охороняли, працювали, жили у лісі. Сосни стали для них стїнами, галявини – килимами, небо – дахом. Дїд з батьком повністю віддали свої життя зеленому царству. Це лісівники з великої бучки. Настала черга Олександра. Свій вибір він зробив ще, коли сидїв за шкільною партою – тільки ліс. І це без перебільшення і високих фраз. Навчався у школі добре. До речі, десятирїчку закінчив круглим відмінником. Його мама, Зїнаїда Дмитрївна викладала мову і лїтературу і, звичайно, позитивно вплинула на формування його світогляду, прищепила любов до книжок, історїї рїдного краю. Сина навчила багатьом добрим звичкам. Одну із них він взяв за правило – гарячим треба бути лише у бою чи у роботі, а з людьми треба вести себе вїчливо, витримано. Хто знає Олександра Івановича Неклєсу, той погодиться з цим. Тож, як кажуть, без страху і сумнівїв він успішно склав екзамен до Київської сїльськогосподарської академїї на факультет «Лїсове господарство», яку успішно закінчив і здобув спеціальність інженера лїсового господарства. А народився Олександр Іванович 30 сїчня 1956 року у селі Федорївка Володарського р-ну Донецької області. Це Приазов'є. Народився в сїм'ї лїсівникїв, як ми вже згадували.

Дїд - Ілля Кузьмич був лїсником напочатку двадцятого столїття у селі Закїтне на берегах рїчки Сїверський Донець. Батько - Іван Іллїч після навчання та роботи в багатьох лїсгоспах Донецької області, повернувся на рїдну Лиманщину, де на початку 60 рокїв (1962-1963 р. р.) заснував Лиманський лїсгосп, зокрема Ямпільське лїсництво. До цього часу в селі Закїтне, що на Лиманщині існує вулиця Неклєс. Олександр Іванович після закінчення лїсгосподарського факультету Київської

На знімку: О. І. Неклєса тримає своїми міцними руками сокола та він і сам ще той СОКІЛ

сїльськогосподарської академїї у 1978 р., розпочав трудову діяльність техніком-лїсоводом, згодом - майстром лїсу Дробишевського лїсництва Лиманського лїсгоспу. У 1987 р. змінив на посаді лїсного Ямпільського лїсництва свого батька, а 26 червня 1989 року трудовий колектив обрав О. І. Неклєсу директором Лиманського лїсгоспу, який він очолював до 1999 року. У 33 роки він став наймолодшим директором за всю історїю існування лїсових господарств Донеччини й очолив найкрупніший лїсгосп області. А це – чотири лїсництва і 30 тисяч гектарїв лїсу. З цього року аж до пенсїї (2021 р.), Олександр Іванович працював генеральним директором Донецького лїсгосподарського державного об'єднання «Донецьклїс» та заступником директора департаменту екологїї та природних ресурсїв у Донецькій області.

За час своєї керївної діяльності насадив тисячі гектарїв смарагдового лїсу, побудував сотні виробничих об'єктїв і чимало житла для лїсівникїв.

На днях Олександру Івановичу Неклєсі виповниться 70 рокїв. Вік зрілого чоловіка, за плечима котрого чимало зроблено добра, подолано безлїч випробувань і нелегких. Все це у нього є. Ми бажаємо тільки здоров'я, молодечого запалу, завзятї, везіння. Будьмо!

Олександр ПАСІЧНИК

КОМПЕНСАЦІЯ ЗА ЗГОРІЛУ ТЕХНІКУ ЧЕРЕЗ ПЕРЕПАДИ НАПРУГИ

У ДТЕК ПОЯСНИЛИ, ЯК ДІЯТИ СПОЖИВАЧАМ

У компанії наголошують, що навіть в умовах війни споживачі мають законне право на відшкодування збитків у разі порушення стандартів якості електропостачання.

- ✓ 400 грн. для малого бізнесу;
- ✓ 600 грн. для побутових споживачїв.

Сума може зростати залежно від тривалості порушень і обсягїв споживання електроенергїї. Такі стандарти є обов'язковими для всіх операторїв системи розподїлу та електропостачальникїв в Україні — незалежно від регіону чи компанїї.

Окремо передбачене відшкодування саме за пошкоджену техніку. У цьому випадку енергокомпанїя компенсує або вартість ремонту (за наявності квитанцїї із сервісного центру), або повну ринкову цїну приладу, якщо він не підлягає відновленню.

Як діяти у разі пошкодження техніки?

➢ У разї виходу з ладу побутових приладїв споживачеві насамперед потрібно звернутися до постачальника електроенергїї з письмовою заявою. У документі слід детально описати обставини, зазначити перелїк пошкодженої техніки та бажану суму збитків — чеки, договори, акти або квитанцїї сервісних центрїв.

➢ Також рекомендується запросити представника постачальника електроенергїї або оператора мережї (РЕМ) для складання акта претензїї щодо добровільної компенсацїї. Акт оформляється спільно зі споживачем і має містити підтвердження того, що електропостачання було неналежної якості або надавалося не в повному обсязі.

Згідно з правилами, протягом п'яти робочих днів постачальник електроенергїї зобов'язаний ухвалити рїшення щодо задоволення претензїї або надати письмово обґрунтовану відмову.

Яку компенсацію можна отримати?

Розмїр компенсацїї залежить від типу порушення стандартїв електропостачання та категорїї споживача.

- Мінімальні суми становлять:**
- ✓ 200 грн. для побутових споживачїв;

ЗОРЯ

Директор ТОВ «Редакція газети «Зоря» О.А.ПАСІЧНИК

НАША АДРЕСА: 84406, м. Лиман, вул. Незалежності, 42
НАШІ РЕКВІЗИТИ: Рахунок № UA16322669000026007300573653 МФО 322669
ЄДРПОУ 02472134 Головне управління по місту Києву, та Київській області АТ «Ощадбанк»

Засновник і видавець — ТОВ «Редакція газети «Зоря»

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія ХК №3415-1042 ПР, видає Головним територіальним управлінням юстиції у Донецькій області.

Телефон +38095-890-00-16 Електронна пошта: apasechnikred@gmail.com

Редакція не несе відповідальності за зміст випущених оголошень. * Автори відповідають за точність наведених в їх матеріалах фактів. * Думки авторів не обов'язково співпадають з точкою зору редакції. * Гонорар виплачується за матеріал, написаний на замовлення. * Літвування ведеться лише на сторїнках газети. * Лістї не рецензуються і не повертаються. * ©-матерїал друкється на правах реклами.

Газета набрана і зверстана в комп'ютерному центрі «Зорї», віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ» з адресою: м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.

Друк - офсетний. Обсяг - 1 ум. аркуш. Індекс 04073. ТИРАЖ - 2200 екз.